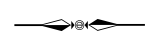

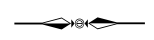
מסורת הש"ס

(א) [מסופתת דמרותם פ"ט ה"ה, (ב) [שם, (ג) [ג"ל אש"י, (ד) יומא עג: עד,, (ה) [ואוסרת רש"ש, (ו) [סוף פרק י' דתרומות, (ז) [ענין תוס' במדות לא: ד"ה א"כ, (ח) [ערך דקל א,] (ט) [פנהדרין ל,] (י) [עד כאן בערוך,] (יא) [נויע"ע תוס' לקמן ק. ד"ה עשקדם,

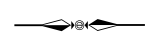
תורה אור השלם

1. וְלָקַח הַבָּהֶן אֶת הַזֶּרַע בְּשֵׁלֶה מִן הָאֵיל וְחִלְתָּ מִצָּה אֶחָת מִן הַסֵּל וְיִרְקֵק מִצָּה אֶחָד וְיָתֵן עַל כַּפֵּי הַזֶּהוּר אַחֵר הַתְּגַלְחוּ אֶת קֶרֶוֹ: במדבר ו י ט

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה בס' וכו' שם בהן להעלות: (ב) תוס' ד"ה צניות אפרות וה"ה בנמלא כצ"ל ומינת בשאר ממק: (ג) ד"ה דנפל וכו' דילמא אול חדא ויתיב בצירי' דמכרתה ולא סליק להו דיקולא:

מוסף רש"י

חצי שיעור. כלומר פחות מכשיעור (יומא עג:).

אפרות. שהבשר נותן טעם ולא שנא טמאה ול"ש טהורה דנצלה היא: **אכל טמאה**. בלא אפרות לא: **כיון דאזים זה אפרות קרי לה טמאה**. ואפילו של עוף טהור: **ציזים**. טהורות ששלקן כו': **מכלל דרישא**. דנקט טמאה טמאה ממש קאמר ולאו אפרות דאי בטהורה ואפרות תרתי למה לי: **כיד ששלקן ונמלא אפרות באחת מהם**. חו היא טומאתו וכולן מן הטהור: **השסא דלזים זה אפרות**. אשמועינן דיהבא טעמא ואסורה^(א) ואע"ג דמיל בעלמא הוא: יש זה אפרות. אפילו טהורה: **מיבעיא**. כ"ש דיהבא טעמא דהא אפרות נצלה היא: **דיקולא**. קלחת: **סנר רב אשי לשעוריה**. היתרא ולאוסופי עלה מה שבלעה קדרה כדי לנטל את האיסור והאיסור היה משער כמו שהוא צא לפנינו מזומקת: **רצנן**. תלמידים: **דאיסורא לא צנע**. בתמיה. אף האיסור ננטמן וכשנפל היה צו יותר אלל הכל משערים כמות שאנו רואים: **בסלפין פלגי דוימי**. משום דלא היה כשיעור היה מזולל בצטולו ולא בעי ששים: **לא סולול צשיעורי דרצנן**. כלומר אפילו צמידי דלא מיתסר מדאורייתא לא תולול צשיעוריה ועוד הא מדאורייתא אסור דחצי שיעור אסור מן התורה! וחצי שיעור מניין ת"ל כל חלב [ויקרא ז] צפרק בתרא דיומא (דף עז:). **ראה שאסה מטיל זה גבול**. ראה מה אתה עושה שלא מטעה ותכשיל הסמוכים עליך שאסה מטיל זה גבול להתירה בס' ואחת ואיך מפרש אי צהדי דידה אי לצר מיניה והשומעים יעלה על דעתם צהדי דידה והרי שני גדולי הדור נשאלה מהם ולא פירשוה ומאן יניגו רבי יעקב צר אידי ורבי שמואל צר נחמני: **ואיבעיא להו גרסינן: פשיט מיפשט**. שאיך מטיל שום ספק צדצר לומר ואיני יודע אם היא מן המנין של ס"א או לא: **בס' ואחס ויא**. דהו ל^(א) ס"ב: **הסוא דאחא כו'**. פלגא דזיתא דאיסורא הוה וכן עובדא דר"ש צר רבי: **אצא**. הלל צא מעשה מה לפניו ולא מצא אלל מ"ו והתיר שמע מינה לאו ס' בעי אף אזי מתיר צוה שאינו מואל צו אלל מ"ה. ולי נראה דהכי קאמר אצא לא שיער צארבעים ושבע אזי אשער צמ"ה בתמיה אצא צא לפניו מעשה והיה יכול לנטול צמ"ו ולא שיערו להתיר ואסר ואני אחיירו צמ"ה וללשון זה אין כריך לפרש בחצי זית אלל זאף צשיעור שלס: **הא איכא שלשים משערינן**. בתמיה וכולי האי מי גמזולין: **גוזמא**. כלומר למה צאת לישאל עליו והלא אפילו שלשים אין צו צהיתר כמות האיסור ולאו דוקא

קאמר ליה אלל דצר שאינו יכול לעמוד כלומר כלום יש שם אפילו שלשים ואע"פ שאינו יתיר צך: **בס'**. היכא דצדקניה ולא יהיב טעמא אי נמי ליכא למיקס אטעמא כגון מין ומינו אכל היכא דצדקניה ויהיב טעמא לעולס טעמא לא בטיל כדאמר צכמה דוכתינ ולקמן (דף נט). נמי אמרינן יש צהן צנותן טעם צין שיש ^(ב) להעלות צמאה ואחד וצין שאין כו' אסור צוכי לא יהיב טעמא צעינן ששים לצטוליה כדלקמן דקתינ אין צהן צנ"ט צין שיש להעלות כו' מותר דאמרינן אין צהן להעלות צק"א אלל ציצמאי לאו צששים אלמא כי לא יהיב טעמא נמי צעינן ששים למר ומאה למר: **ושניהם לא למדוה כו'**. ואע"ג דאי אחי למילך מיניה מצינת למילך אפילו היכא דיהיב טעמא דהא הכא איכא למימר דאי שלא צמינו הוה יהיב טעמא אפילו הכי רצנן אחמור ואמור טעמא לא צבטיל: זרוע של איל מזיר הוא המורס ממנו ומניפין אותו וניתן לכהן ואסור לזרים צוהאיל כולו נאכל לצעליו דהא שלמים הוא:

גיד הנשה פרק שביעי חולין

צח.

בביצת אפרות. וה"ה ^(א) בשאר צנמלא צה דס דשרא תיכלא צכולה ונראה דטמאה שהיא קלופה אפשר דאסורה וצירושלמי ^(י) גצי גיעולי ציזים משמע דיש חילוק צין קלופות לשאין קלופות ושמא לענין זה נמי יש חילוק והא דלא משני הכא הא צקלופה

הא צשאניה קלופה משום דסתם ציזים מצשלים אותן צקליפתן: **פירושאי קא מפרש**. זוהכא לא פריך א"ה אסורות אסורות למה לי וכן צכמה דוכתינ וצכמה דוכתינ פריך: **דנצפלא בדיקולא דבשרא**. צערוף^(א) חצרו צהדי היא נימא ודיקולא שפילט^(ב) פירוש קלחא וכחצו צתשוצת הגאונים דהכי קאמר דנפל לזירה גדולה שיש צה שיעור דיקולא^(א) וקשה כיון דלאו לדיקולא נפל מאי קאמר סצר רצ אשי לשעוריה צמאי דצלעה דיקולא וצקונטרס פירש דיקולא קלחת וקלחת הוא כלי שמצשלין צה צשר כדאמר צהמוכר את הספינה ^(ב"ב עז:) כל שלשים יום מהפק להס גיהנס כצשר צקלחת ואפשר דקרי ליה דיקולא משום הרתימות שעולות צמוכו שנקראים דיקולי כדאמר פרק כל שעה (פסחים דף נט:). אמר רצ יוסף לא ליחלט איניש תרתי חטיי צהדי דהדי דילמא אול חדא ^(א) צצדי דחצרתה ולא סליק ליה דיקולא דמיא מד' רוחתא^(ב): **ואיבעיא להו** בששים ואחד כו'. ומדלא פירש צהדיא צששים והיא מותרת ליכא למיפשט מידי דשמא רצי יהושע צן לוי עאזמו הוא מסופק ומיהו קשה דלקמן קאמר רצי יהושע צן לוי כו' איסורין שצתורה צששים משמע ^(א) צששים של היתר כמו גיד צששים ואין גיד מן המנין ויש לומר דהתם משמיה דצר קפרא קאמר לה אלל הכא מדקאמר צששים אסור משמע שפיר דצששים של היתר נמי אסור להכי אית לן למימר דלדידיה הוה מספקא ליה: **כל איסורין שבתורה בששים**. פירש צקונטרס דאף כי לא יהיב טעמא צעי ששים ואין נראה ומה שהציא ראייה מלקמן אפרש לקמן צעורת הש"י:

אין יהושע בן לוי אמרי ביצה בס' אסורה בס' ואחת מותרת ואיבעיא להו **בס' ואחת בהדי דידה או דילמא לבר מינה ולא פשיט ומר פשיט לה מפשט אתמר** אמר רבי חלבו אמר רב הונא **יביצה בס' והיא אסורה בס'** ואחת והיא מותרת ההוא דאתא לקמיה דר"ג בר רבי א"ל אבא לא שיער בארבעים ושבע ואני אשער בארבעים וחמש ההוא דאתא לקמיה דר"ש בר רבי א"ל אבא לא שיער במ"ה ואני אשער במ"ג ההוא דאתא לקמיה דר' חייא א"ל כלום יש שלשים טעמא דליכא שלשים הא איכא שלשים משערינ אמר ר' חנינא גוזמא אמר ר' חייא בר אבא אמר ר' יהושע בן לוי משום בר קפרא כל איסורין שבתורה בס' אמר לפניו ר' שמואל בר רב יצחק רבי אתה אומר כן הכי אמר רב אסי אמר ר' יהושע בן לוי משום בר קפרא כל איסורין שבתורה במאה ושניהם לא למדוה אלא מזורע בשלה דכתיב וילקח הכהן את הזרוע בשלה וגו' ותניא בשלה ^{אין}

אין לעמוד כלומר כלום יש שם אפילו שלשים ואע"פ שאינו יתיר צך: **בס'**. היכא דצדקניה ולא יהיב טעמא אי נמי ומינו אכל היכא דצדקניה ויהיב טעמא לעולס טעמא לא בטיל כדאמר צכמה דוכתינ ולקמן (דף נט). נמי אמרינן יש צהן צנותן טעם צין שיש ^(ב) להעלות צמאה ואחד וצין שאין כו' אסור צוכי לא יהיב טעמא צעינן ששים לצטוליה כדלקמן דקתינ אין צהן צנ"ט צין שיש להעלות כו' מותר דאמרינן אין צהן להעלות צק"א אלל ציצמאי לאו צששים אלמא כי לא יהיב טעמא נמי צעינן ששים למר ומאה למר: **ושניהם לא למדוה כו'**. ואע"ג דאי אחי למילך מיניה מצינת למילך אפילו היכא דיהיב טעמא דהא הכא איכא למימר דאי שלא צמינו הוה יהיב טעמא אפילו הכי רצנן אחמור ואמור טעמא לא צבטיל: זרוע של איל מזיר הוא המורס ממנו ומניפין אותו וניתן לכהן ואסור לזרים צוהאיל כולו נאכל לצעליו דהא שלמים הוא:

אין

עין משפט ור מוצה

עט א ב מ"י פט"ו מהל' מאכלות אסורות הל' יט [כ] סמג לאוין קמא טוש"ע יו"ד סי' פו סעיף ה' ו:

פ ג מ"י פ"ט מהל' מאכלות אסורות הל' ט' [ופט"ו הלכה כד] סמג לאוין קמא טוש"ע יו"ד סי' ז סעיף א וסי' נט ס"ד: **פ**א ד [מ"י פט"ו שם הלכה ז] טוש"ע יו"ד סי' נח סעיף ו:

פב ה מ"י פ"ד מהל' מאכלות אסורות הל' צ ופ"צ מהל' שמיטת עשור הלכה ג:

פג ו מ"י פט"ו מהל' מאכלות אסורות הל"יט סמג לאוין קלג קמא טוש"ע יו"ד סי' פו סעי' ה וסי' נח סעיף ז:

שיטה מקובצת

[א] דחצי שיעור אסור מן התורה כדאמרינן חצי שיעור מנין: [ב] בחצי זית אלא בשיעור שלם: [ג] בתמיה וכולי האי מי מדולולין: [ד] וכן שאין וכו' אסור ואילו כי לא יהיב טעמא: [ה] אלא בכמה לאו בששים אלמא: [ו] ואסור לזרים והאיל נאכל לבעליו דהא שלמים הוא כצ"ל ועל שאר כל הדבור עד סוף העמוד נרשם עליו: [ז] הכא לא פריך. נ"ב ע"י תוס' בבורות דף ל"א ע"ב: [ח] משמע טפי דבששים של היתר:

רבינו גרשום

סבר רב אשי לשעוריה במאי דבלע נמי דיקולא. כלומר דיקולא היה רותח ונפל כזיתא תרבא לתוך דיקולא רותח וסבר רב אשי לשעוריה ששים במאי דבלע כו'. (ההוא כי) פלגא דזתא כו' כלומר נפל לדיקולא רותח. לשעוריה בתלתינ פלגי דזיתי כלומר דאי היו שם שלשים חצאי זיתא דבישרא היה מתירו שהיה מקיל ביותר. וההוא דאתא לקמיה דרבנן גמליאל. כלומר חצי זית חלב שנפל לתוך יורה של בשר רותחת. אבא לא שיער כו' שהיה מקיל בחצי שיעור: